

er gyldig uden Forligskammerets eller Boligrettens Godkendelse og skal inden 8 Dage forelægges denne“. Det ærede Medlem spørger om, hvorledes det forholder sig med disse „8 Dage“, og hvad Ordet „denne“ gaar tilbage paa, sproglig set. Jeg indrømmer, som sagt, at Sproget ikke er tydeligt eller klart, og jeg vilde ikke have affattet det saaledes, men vi har i Ministeriet ladet det have sit Forblivende ved den Form, som Magistraten og Kommunalbestyrelsen har givet denne Passus. Det ærede Medlem vil dog af alt, hvad der af mig nu er fremført — og saaledes som det ærede Medlem jo meget godt selv kan gøre sig det klart udfra selve Forslagets reelle Indhold —, vide, at dersom man i anden Linie efter Ordet „og“ tilføjer „Opsigelsen“, og dersom man i øvrigt foretager en mindre sproglig Ændring ved at forandre et enkelt Ord, saa vil der overhovedet ikke være nogen som helst Uklarhed. Det er klart, at Ordet „denne“ gaar tilbage paa Boligretten og Kammeret, der her bliver det afgørende. Jeg kan ikke indrømme, at der er nogen Uklarhed i den Forstand, at man ikke kan se, hvad Meningen er. Jeg indrømmer, at Sproget er ikke godt; men det forekommer mig, at det ærede Medlem kunde have fundet noget skaansommere Udtryk for sin Kritik end det, han anvendte, det er det, jeg har gjort Indvendinger imod. Hvis jeg kritisk vilde have gennemgaaet de Lovforslag, som det ærede Medlem gennem Tiderne har forelagt det høje Ting, vilde jeg have kunnet gøre mange Indvendinger mod dem, ogsaa rent sprogligt; det er jo ikke altid Ministeren selv, der læser Korrektur paa Paragrafferne i den Forstand, at han flytter saaledes om paa Ordene, at de bliver det nøjagtige Udtryk for, hvad han selv vilde have skrevet. Men det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved; jeg vil gøre den Indrømmelse overfor den Kritik, det ærede Medlem har fremført, som er rimelig, og i dette Tilfælde giver jeg det ærede Medlem Ret i, at Sproget trænger til en Korrektur, men det ærede Medlem overser i sine Bemærkninger til § 18 den Omstændighed, at Domstolen er en Enhed; der er selve Boligretten, og saa er der de til Boligretten hørende Forligskamre eller Afdelingerne af Forligskammeret.

Det ærede Medlem har ligeledes meget stærkt kritiseret Bestemmelsen i § 19, 2det Stykke, hvorefter Boligretten nedsætter et administrativt Udvalg paa 5 Medlemmer. Dette Udvalg kan jo blive nedsat

baade helt eller delvis indenfor og udenfor Boligretten efter Boligrettens eget Skøn, og jeg kan ikke se, at det ærede Medlem har Ret i sin lidt haardhændede Kritik af dette Forhold.

Bestemmelsen i § 23, som omhandler Vedligeholdelsen, har heller ikke fundet Naade for det ærede Medlems Øjne, og ogsaa her er det Sproget, som det ærede Medlem gør sine kraftige Bemærkninger om. Jeg kan ikke indrømme det ærede Medlem, at § 23 indeholder noget, der bringer Uklarhed til Veje. § 23 indeholder den Bestemmelse, at „Vedligeholdelse af det lejede paaheviler Ejeren, der er pligtig at sørge for, at Ejendommen til enhver Tid er i ordentlig Stand. Boligretten kan af egen Drift paalægge en Ejer at foretage Istandsættelse“. Deri er der ikke nogen Uklarhed; hvis Boligretten skønner, at Istandsættelsen ikke har fundet Sted paa den Maade, som Forudsætningen maatte være, kan Boligretten af egen Drift paalægge en Ejer at foretage saadan Istandsættelse. — „Hvis det i Kontrakten er fastsat, at Vedligeholdelsespligten er overgaaet til Lejeren, har denne kun Vedligeholdelsespligt med Hensyn til de Reparationer, Kontrakten udtrykkeligt nævner som paaahvilende ham“. Det vil med andre Ord sige, at det i Kontrakten skal specificeres, hvad det er for Reparationer, Lejeren skal foretage ved den paagældende Lejlighed, og dette er ret og rimeligt; man har mange Erfaringer for, at dersom der ikke er en saadan Specifikation, bliver der Strid om, hvad det er, Lejeren har Pligt til at vedligeholde. Viser det sig nu imidlertid, at „Parterne i en løbende Kontraktperiode ved Lovens Ikrafttræden ikke kan blive enige om saadanne Tilføjelser“ — altsaa om Specifikationen —, man kan naturligvis med nogen Spidsfindighed hævde, at da der ikke har været Tale om Tilføjelser, kan man heller ikke sige „saadanne“ Tilføjelser, men det er en sproglig Ubehjælpssomhed, som man støder paa Gang paa Gang, ogsaa hos Folk, der ellers mener om sig selv, at de er gode Stilister, og der er ingen, der kan være i Tvivl om, hvad der menes med „saadanne Tilføjelser“ til Kontrakten —, saa „afgøres Sagen af Boligretten“. Uklarhed er der ikke; der kan i det højeste være Tale om, at man kunde have Brug for det sproglige Udvalg, som man forgæves har søgt at holde i Live gennem Tiderne her i Rigsdagen.

Nu har jeg gennemgaaet de reelle Indvendinger, som det ærede Medlem Hr. Kragh har gjort mod Lovforslaget, og